

Închinătorii și darurile lor – Avraam și magii

Cuvântul „închinare“ apare pentru prima dată în Geneza 22.5: „Și Avraam a zis tinerilor săi: Rămâneți aici cu măgarul; și eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi.“

Din istoria acestui eveniment mișcător din viața lui Avraam putem învăța ceva cu privire la adevărata natură a adorării, a închinării, o acțiune în care Îi aducem lui Dumnezeu ceea ce primește cu plăcere de la noi. Dacă dorim să cunoaștem gândurile lui Avraam despre „închinare“, să-l privim urcând muntele și ce a făcut acolo. El venise acolo pentru a aduce ca jertfă ce avea mai bun. „Prin credință, Avraam, ... l-a adus jertfă pe Isaac“ (Evrei 11.17), pe singurul fiu pe care îl iubea. Ce priveliște! Ce jertfă a adus el lui Dumnezeu!

Să observăm că Avraam a făcut câteva pregătiri pentru acest act al adorării „la locul despre care îi vorbise Dumnezeu“.

Dimineața devreme a „despicat lemne pentru arderea-de-tot“. A luat de asemenea focul și cuțitul (versetele 3 și 6). Acolo a zidit un altar și a așezat lemnele; apoi l-a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar deasupra lemnului (versetul 9).

Apoi, după ce jertfa a fost pregătită, Avraam a luat cuțitul, pentru a-l înjunghia pe fiul său, pe singurul său fiu, pe care îl iubea. I-ar fi putut aduce lui Dumnezeu în închinare o jertfă mai mare decât aceasta?

Avraam era foarte bogat (Exod 34.35). Dar ce însemna pentru el valoarea turmelor sale, a aurului și a argintului său, fără fiul său Isaac? Cu mult timp înainte, când era încă fără copii, s-a plâns lui Dumnezeu că moștenitorul casei sale nu va fi un fiu al casei (Geneza 15.2, 3). Toată bogăția era nimic pentru el, dacă nu avea un fiu ca moștenitor.

Să fim siguri că Avraam, când a adus pe fiul său pe altarul închinării înaintea lui Dumnezeu, a adus tot ce avea. Acesta era gândul lui Avraam despre închinarea înaintea lui Dumnezeu. Acest erou al credinței le-a spus tinerilor săi: „vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi“. El știa că închinarea îl va costa un preț foarte mare, dar și credea că el și fiul său se vor întoarce la slujitori.

Am văzut ce eveniment a fost unit în Vechiul Testament cu închinarea. Să ne îndreptăm acum spre Noul Testament! Aici găsim pentru prima dată „închinarea“ în Matei 2.2. Magii din răsărit au spus în Ierusalim: „Unde este Împăratul iudeilor care tocmai S-a născut? Pentru că I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.“

Această imagine a închinării nu este atât de izbitoare, nici cu atât de multe învățăminte ca cea a lui Avraam, dar are și indicații pentru noi. Acești bărbați erau „înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii“. Ei știau foarte puțin despre descoperirile lui Dumnezeu; cu totul altfel era la Avraam, care a umblat mulți ani înaintea lui Dumnezeu și care a primit promisiuni. Dar vizita acestor bărbați dintre națiuni la Ierusalim indică spre o expresie asemănătoare a adorării. Când au spus că au venit să se închine (să-și prezinte omagiul), vedem că ei au venit să aducă daruri.

Când magii au găsit pe Cel pe care Îl căutau, au căzut înaintea Lui și au adus Copilașului omagiu; apoi și-au deschis comorile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă (Matei 2.11).

Magii au adus aceste daruri prețioase din țara lor îndepărtată pentru acest scop. Ei au ales pentru darurile lor „aur, tămâie și smirnă“. Și aici vedem că a avut loc o pregătire, pentru a putea aduce Domnului un dar prețios. Ei au întreprins lunga călătorie, pentru a-i aduce prin darurile lor închinare.

Fără îndoială, magii au adus darurile din țara lor, nu le-au cumpărat în grabă din localitate, pentru a aduce Copilașului un dar. Matei spune: „deschizându-și comorile, I-au adus daruri“.

Iubiți frați, să învățăm din aceste exemple despre închinare! Să aducem, ca și Avraam, lui Dumnezeu Tatăl ceea ce așteaptă de la noi și să punem pe altarul adorării ce avem mai bun, „în locul în care El ne-a spus“!

Să aducem și noi Domnului, ca magii din răsărit, comorile inimilor noastre curățite! Să deschidem în prezența Domnului comorile noastre spre adorarea Sa și, călăuziți de Duhul Sfânt, să aducem în duh și în adevăr adorarea și omagiul care I se cuvin Tatălui și Fiului.

Fiindcă nu avem nimic, decât ceea ce am primit, să aducem Darul nespus de mare: Hristos - Mielul. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare!“

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“